

#MARKO BABIĆ, MLADI I NEPOZNATI POVJESNIČAR, AUTOR KNJIGE "ĐILASOVCI U HRVATSKOJ.ZABORAVLJENI DESIDENTI" MORA TEMELJITIJE PROUČITI TKO JE U ISTRI BIO ĐILASOVAC I DISIDENT#

Iz tiska je nedavno izašla knjiga 'Đilasovci u Hrvatskoj. Zaboravljeni disidenti' (Despot, Infinitus, Zagreb, 2002.), mladog i nepoznatog povjesničara Marka Babića iz Zagreba. Subotnji prilog pulskog Glasa Istre posvetio je čak četiri stranice navedenoj knjizi, a razgovor s povjesničarom napravio je novinar Dubravko Grakalić.

Preko cijele naslovnice priloga objavljen je izazovan i provokativni naslov "Diminić-Drndić-Đilas, a razgovor, iako zanimljiv, pogotovu za srednju i mlađu generaciju čitatelja u Istri i šire, u suštini je povijesna krivotvorina koja zaslužuje kritike... Grakalić u nadnaslovu objavljuje da autor knjige "otkriva posve nepoznate podatke iz istarske povijesti druge polovice prošlog stoljeća", što je povijesni falsifikat! Mnogo godina prije nego je tiskana navedena knjiga i objavljen njegov razgovor s piscem, objavljeni su mnogobrojni članci i prikazi, te jedan veliki i eskuzivni intervju s Dušanom Diminićem u čak pet nastavaka s istarskim emigrantom, visokim dužnosnikom u Istri i Titovoj Jugoslaviji koji je dvaput izbačen iz Partije, sudionikom rujanskih događaja u Pazinu 1943., i jednim od autora odluke o sjedinjenju Istre s Hrvatskom (Valter Černjul, Istarski glasnik, Labin, br. 102., 103., 104., 105. i 106. - 5.0, 12., 19. i 26. veljače i 4. ožujka 1999.).

Umjesto kritike autoru knjige, novinari ga hvale!

Članak o Dušanu Diminiću pod naslovom "Nema kompromisa s vlastitom savješću", objavila je novinarka Liliana Vale iz Labina (Franina i Jurina, 2003., 98-101.), ali očito da nepoznati povjesničar i novinar Grakalić ne da nisu pročitali navedeni intervjuu i članke o najvećem istarskom revolucionaru i visokom dužnosniku u Hrvatskoj i ex Jugoslaviji, već ih nisu ni vidjeli!

To poglavito važi za novinarku Večernjeg lista Renatu Rašović koja je objavila opširan "kritički" osvrt o autoru i knjizi.

O Diminiću su pisali povjesničar i k Petar Strčić, Antuna Giron, novinar, veleposlanik i pisac Ljubo Drndić, novinar i pisac Dušan Tumpić i dr. I na kraju, iako se nadam da su svi oni pročitali barem knjigu Dušana Diminića "Sjećanja. Život za ideje" (SAB IŽ, Labin, Pula. SAB PGŽ, UAB Grada Rijeke, "Adamić", Rijeka, 2005.) koji nažalost nije doživio da pročita ono što je napisao.

Nije poznato zašto ga svo troje (Babić, Grakalić i Rašović) trpaju tamo gdje mu nije mjesto? Mlađahni i neiskusni povjesničar Marko Babić napisao je lošu knjigu jer se nije jednostavno ni lako uhvatiti u koštac sa zamršenom temom. Kako protumačiti njegov intervju Glasu Istre u kojem je izjavio da su u dokumentima UDBA-e i Službe državne sigurnosti od Istrana bili "đilasovci" Ljubo Drndić, Berto Črnja, Ivan Motika i Dušan Diminić.

Pa jasno da su UDBA i SDS imale svoje doušnike koji su iz političke ljubomore ili drugih nama nepoznatih razloga prijavljivali svoje kolege i druge. U tomu nema ništa novoga, dovoljno se sjetiti Golog otoka, "afere Ranković" u svezi prisluškivanja predsjednika Tita, Hrvatskog proljeća i niza drugih. A nešto govori i podatak da je velik broj hrvatskih novinara radio za UDBA-u... Imena su objavljena!

Ljubo Drndić i Ivan Motika "đilasovci"? Politička glupost!

Ljubomir Ljubo Drndić (Pazin, 27. srpnja 1919.- Zagreb, 20. veljače 2013.) je s bratom Antom Drndićem u kolovozu 1943. pokrenuo Glas Istre, glasilo antifašističkog naroda Istre. Ante je bio prvi glavni urednik a Ljubo drugi. Obojicu sam osobno poznao, Ljubu veoma dobro, bio je veleposlanik Jugoslavije u Švedskoj i Sudanu, predsjednik Jugoslavenskog informativnog centra u New Yorku i Washingtonu i pisac.

Iako je bio glavni urednik Naprijeda prije Diminića, vjerojatno ga je netko prijavio UDBA-i, ali on nije imao nikakve veze s Đilasom! Zar Babić, Grakalić i Rašović smatraju da bi on obnašao vosoke dužnosti da je bio đilasovac! Što se, pak, tiče "đilasovca" Ivana Motike (Žminj. 3. kolovoza 1904.- Zagreb, 20. listopada 1999.), kojeg sam upoznao u Rovinju i o njemu objavio članak u prilogu Spektar u Večernjem listu, ni on nije bio đilasovac!

U vrijeme fašizma emigrirao je u Karlovac gdje je završio gimnaziju i Pravni fakultet u Zagrebu. Godine 1941. bio je pripadnik domobranske jedinice a zatim pobjegao u partizane. Svršetkom rata postavljen je voditeljem "Narodnog suda" OZNA-e Istre, a 4. rujna 1945. imenovan je u Državno tužiteljstvo pri Okružnom sudu za Istru.

Zatim je 5. rujna 1947. bio je jugoslavenski izaslanik koji je ključeve grada Pule dobio od pukovnika Baltazara, britanskog zapovjednika Garnizona u Puli, a on ih je predao prvom predsjedniku NO Općine Pula Francescu Franji Nefatu. Stoga da je Motika bio "đilasovac" ne drži vodu - to je čisti faksifikat!

Diminić, najveći hrvatski revolucionar i političar u Istri!

Tko je Dušan Diminić? To pitanje ne postavljam samo povjenuičaru Marku Babiću i novinarima koji hvale njegovu knjigu, već zbog čitatelja koji će pročitati ovaj kritički osvrt. S obitelji je 1921. emigrirao u Punat na otoku Krku zbog toga što je njegov otac Matko, učitelj i narodnjak bio pod stalnom poskom talijanskih fašista. Gimnaziju je završio u Sušaku, današnjem predjelu Rijeke i postao član Komunističke partije Hrvatske i član OK KPJ Hrvatskog primorja 1. svibnja 1932. godine.

Godine 1934. uhićen je i osuđen na godinu dana zatvora zbog komunističke pripagande i kaznu izdržavao u zatvoru u Ogulinu. Do početka Drugog svjetskog rata zatvoren je u logor Lepoglava, pa se ponovo vraća u Sušak i piše letak 'U borbu' u kojem poziva narod u borbu protiv neprijatelja i u njemu se prvi put spominje Istra. Nedugo zatim, dolazi u sukob s CK KPH i isključen je iz Partije, ali svejedno je 1942. otišao u partizane i rehabilitiran, te ponovo primljen u Partiju.

Nakon kapitulacije Italije 8. rujna 1943. postao je zamjenika komesara Operativnog štaba za Istru, član Privremenog pokrajinskog NOO Istre, član ObK KPH Istre, član Oblasnog NOO Istre i tajnik Oblasnog JNOF Istre. Svršetkom rata postaje organizacijski sekretar KPH Julijske krajine i tajnik Oblasnog NOO Istre.

Političke i ljudske muke: glavni urednik tjednika Naprijed!

Član je jugoslavenske delegacije na Mirovnoj konferenciji u Parizu 1946. Međutim, Diminić je toliko aktivan da je obnašao druge visoke dužnosti; veleposlanik FNRJ u Albaniji (1948) i potom radi u Ministarstvu vanjskih poslova FNRJ u Beogradu. Zatm je bio ministar za komunalne poslove u Vladi NR Hrvatske, tajnik Vlade NRH, član CK KPH i poslanik u Saveznoj skupštini FNRJ.

Nakon svih tih dužnosti - ni jedan hrvatski političar iz Istre u novijoj povijesti nije bio toliko biran - svestrani Dušan Diminić je 1. siječnja 1954. postavljen za glavnog urednika Naprijeda, časopisa za društvena pitanja, politiku i kulturu, nekadašnjeg organa SKJ.

Tada počinju njegove najveće političke i ljudske muke u karijeri... Naime, zbog liberarnih i demokratskih stavova u Naprijedu došao je tada u veliki sukob s CK KPH. U Naprijedu je tada, od Istrana radio i Berto Črnja, kasnije poznati zagrebački odvjetnik.

Diminić je proglašen "đilasovcem" "disidentom" i neprijateljom države (!) samo zato što je u Naprijedu (8.1.1954.) objavio članak "Jedinstvo socijalističkih redova i borba mišljenja". Prisjećam se školskih dana u Osnovnoj školi Ivan Batelić u Raši, kada su su nam Diminića prikazali kao Đilasovca - neprijatelja broj 2, odmah iza komunističkog disidenta Milovana Đilasa koji je osuđen na zatvorsku kaznu.

A iz Diminićeve knjige saznajemo da on nikad nije razgovarao s Đilasom ni jednom prilikom te da je čak i glasovao protiv njega! No, to je bio kraj njegove karijere - po drugi put jer izbačen iz Partije, a Naprijed je zauvijek ugašen. No, ostala su mnogobrojna odličja i Spomenica 1941. koje mu nitko nije mogao oduzeti! (Piše: Armando Černjul)

Dušana Diminića, labinskog Hrvata mladi povjesničar strpao u 'đilasovce' i 'disidente'!

Kategorija: ISTRAAžurirano: Ponedjeljak, 05 Prosinac 2022 10:42

Objavljeno: Nedjelja, 04 Prosinac 2022 20:31
